

Άγιος Μύρων Επίσκοπος Κρήτης: Ο Άγιος που βοήθησε τους ληστές του

/ [Ορθόδοξες Προβολές](#)

Ο **Άγιος Μύρων** γεννήθηκε στην Αρχαία πόλη Ραύκο το 250 μ.Χ. Η πόλη έχει ακμάζει στην υστερομινωϊκή περίοδο και κατόπιν στα ρωμαϊκά χρόνια. Το σημερινό όνομα του οικισμού είναι Άγιος Μύρωνας, ακριβώς λόγω της καταγωγής του σπουδαίου αυτού Αγίου από εκεί. Στο χωριό δεσπόζει ο περικαλλής ναός του Αγίου, εντός του οποίου βρίσκεται ο τάφος το και τα λείψανά του. Αφού νυμφεύθηκε ασχολήθηκε με την γεωργία και εφαρμόζοντας τον ευαγγελικό λόγο, έδινε μέρος της σοδιάς του στους φτωχούς. Αργότερα, σαν επίσκοπος έκανε πολλά

θαύματα εμπνέοντας τους πιστούς στον αγώνα τους.

Αξίζει να σταθούμε σε ένα σημείο του Κανόνα της ακολουθίας του αγίου: “Τοῦ Τρίτωνος ποταμοῦ πλημμύραν, Μύρων, συνέστειλας καὶ τοῖς τὸν σίτον τὸν σὸν συλοῦσιν ἐπέδωκας, αὐταῖς χερσὶν, Ἄγιε, συγχωρήσας τούτοις τὸ ἐπιχείρημα, πράττατε” (Ωδή ΣΤ΄). Ο υμνωδός αναφέρεται με αυτά τα λόγια σε δυο περιστατικά της ζωής του Αγίου: το ένα ενδεικτικό της θαυματουργικής και θαυματοβρύτου αγιότητάς του και το άλλο ενδεικτικό της ταπεινότητας, της απλότητας και της αγάπης που τον χαρακτήριζαν.

Το θαύμα με την διαβαση του ποταμού

Κάποτε ο Άγιος θέλοντας να περάσει από τον ποταμό Τρίτωνα συνάντησε πλημμύρα. Διέταξε τότε τα νερά να σταματήσουν για να μπορέσει να διαβεί, κι έπειτα έστειλε ανθρώπους, οι οποίοι κρατώντας το ραβδί του, ανατάραξαν τα

νερά ώστε να συνεχίσουν τη ροή τους. Γίνεται φανέρωση με αυτό το περιστατικό της Θείας Χάριτος του Αγίου αυτού ανδρός, όπου με την ίδια αυτή Χάρη που κάνει τον Ιορδάνη να στραφεί εις τα οπίσω, μπορεί κι εκείνος να αναστέλλει τις ροές των υδάτων.

Η βοήθεια των ληστών

Το άλλο περιστατικό, του οποίου μνεία γίνεται στον κανόνα, αφορά δυο ληστές, οι οποίοι πήγαν να ληστέψουν από τη σοδειά του αγίου. Όμως εκείνος όταν τους είδε, εκείνο που σκέφτηκε ευθύς δεν ήταν ένας ανηρητικός λογισμός, μια προαίρεση κακόβουλη των ανθρώπων, αλλά αναρωτήθηκε μέσα του σκεπτόμενος πως για να φτάσουν αυτοί οι άνθρωποι στο σημείο να κλέψουν, ποιος ξέρει τι δυστυχία τους έχει βρει. Έτσι, όχι μονάχα δεν τους εμπόδισε, αλλά βοήθησε τους κλέφτες να πάρουν κι άλλα σακιά με σιτάρι μαζί τους.

Η συμπεριφορά αυτή του Αγίου, από τη σκοπιά ενός σημερινού ανθρώπου, με μια εύθραυστη και ισχνή πολλές φορές πίστη, με το κοσμικό πνεύμα να έχει εμποτίσει τη συνείδησή του, μοιάζει παράλογη. Ποιος θα έβλεπε να κλέβουν την ιδιοκτησία του και δεν θα αντιδρούσε σταματώντας την πράξη αυτή; Όμως ο Άγιος, αντλεί τις αξίες που καθορίζουν τη συμπεριφορά του όχι εκ του κόσμου τούτου. Η κατανόηση του Αγίου για την ιδιοκτησία διαφέρει παρασάγγας από εκείνη ενός σημερινού ανθρώπου. Για τον Άγιο το δικό του δεν αποτελεί αιτία χωρισμού των ανθρώπων. Τίποτα δεν μπορεί να σταθεί εμπόδιο μεταξύ εκείνου και του πλησίον. Είναι ακριβώς αυτό που γράφει ο ποιητής Κωνσταντίνος Καβάφης “Ου το εμόν ή το σον, το ψυχρόν τούτο ρήμα, ερρήθη” (Άννα Δαλασσηνή).